

[Albrechtsen]

ne invasion o.lign. i Grenada, er det mest besynderlige, jeg har hørt. Alle måske bortset fra USA og hr. Arentoft, har vist i denne sag erkendt, at der var tale om en regulær invasion. Så vidt jeg ved, har endda konservative europæiske regeringer klart taget afstand fra denne invasion. Der er ikke noget at diskutere med hensyn til indholdet i, at det var en invasion, men hr. Arentoft ønsker altså, at vi klart skal fordømme sovjetiske interventioner, mens det pludselig bliver mere kompliceret at tage stilling til det, når det gælder amerikanske interventioner. Det er det rene hykleri.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Nu siger hr. Albrechtsen, at det er helt klart, hvor jeg har fået mine oplysninger fra. Ja, det er det da, når jeg nævner, hvor det er fra. Jeg har et system med hængemapper, hvor jeg opbevarer oplysninger fra de enkelte lande. Jeg har også en masse oplysninger fra den modsatte side i de mapper, der hedder henholdsvis El Salvador og Nicaragua osv., og dem har jeg læst omhyggeligt igennem og sorteret inden debatten, så jeg har materiale fra begge sider. Men jeg spurgte, om hr. Albrechtsen kunne modbevise min påstand. Altså: kan hr. Albrechtsen dokumentere, at der ikke finder nogen våbentransporter sted fra Cuba til Honduras og Nicaragua og videre derfra til El Salvador?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg har et spørgsmål til hr. Arentoft. Kan hr. Arentoft nævne én regering i Vesteuropa, som har sagt, at disse amerikanske påstande var rigtige? Sagen er nemlig den, at USA har sendt udsendinge rundt til regeringerne i Vesteuropa, bl.a. også til Danmark, og forelagt disse såkaldte dokumentationer for regeringerne. Efter mit bedste vidende har samtlige vesteuropæiske regeringer afvist den dokumentation; jeg ved i hvert fald, at den danske har.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Jeg kan kun sige, at jeg har set en kopi af det brev, som er skrevet under af formanden for OECS. Det må være dokumentation nok.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke udenrigsministeren for en grundig og velfabulanceret redegørelse. Når man skal bedømme situationen i Centralamerika, Mellemamerika og Caribien, kan et nyttigt udgangspunkt være de amerikanske massemediers reportager fra området og deres stillingtagen til præsident Reagans Mellemamerikapolitik. En anden vigtig faktor er naturligvis Kongressens stillingtagen. Tager man dette udgangspunkt, er det en kendsgerning, at størstedelen af disse opinionsdannere er yderst kritiske over for Reaganadministrationens behandling af situationen i området. Denne interne amerikanske kritik kan samles i følgende to punkter, som jeg har baseret på udførlige reportager og kommentarer, bl.a. i Newsweek:

Punkt 1: Reaganadministrationen bygger sin Mellemamerikapolitik på alt for forenklede præmisser. Overalt, hvor der fremkommer kritik og folkelig modstand mod de lokale magthavere – som regel stærkt højreorienterede hel- eller halvmilitære diktaturer, oligarkier à la Somoza – ses kritikken som inspireret af lokale kommunister støttet af Sovjetunionen og Cuba. Selv om dette utvivlsomt er en del af forklaringen på den stigende sociale og politiske uro i området, er det en almindeligt udbredt opfattelse i de amerikanske medier og Kongressen, at den kommunistiske og sovjetisk-cubanske indblanding og dermed trussel mod USAs interesser i området overdrives af Reaganadministrationen, og at modstanden mod de lokale magthavere dels har et politisk set meget bredere fundament, dels i sig selv udspringer af ofte utålelige økonomiske og sociale forhold i disse lande.

Det har jo i århundreder været karakteristisk for bl.a. disse lande, at den økonomiske og politiske magt har været koncentreret på relativt få familier, oligarki, og at disse har haft et snævert interessefællesskab med militæret. Forsøg på land- og andre sociale og økonomiske reformer er af samme grund stødt på voldsom modstand fra magthaverens side, ja, er ofte blevet slået brutalt ned